

lem rettede mod den nugældende Seminarordning, synes mig gennemgaaende daarligt begrundede. Han siger — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle Linier —: „Vi magter i Virkeligheden ikke den videregaaende Uddannelse, som gives i Mellem- og Realskolen. I Skolerne gives der Undervisning i Sprog. Paa Seminarierne er der ingen saadan Undervisning. Det er altsaa et meget begrænset Antal Lærere, der kan overtage Undervisningen i Mellem- og Realskolen. Resultatet bliver, at disse Skoleafdelinger bliver Lektieskoler, hvor Udenadslæren og Terperi er Hovedsagen, i hvert Fald mange Steder. Dersom Grundtvig levede nu, vilde han sikkert sige, at Mellem- og Realskolen er en sort Skole.“ Det virkelige Forhold er nu for det første, at der ikke er et eneste Seminarium, hvor der ikke gives Undervisning i fremmede Sprog; og hvorledes saa i øvrigt det, at der kun er et meget begrænset Antal Lærere, der kan overtage Undervisningen i Mellem- og Realskolen — det er jo for Resten kun et meget begrænset Antal Lærere, der kan blive anbragt —, hvordan det nødvendigvis skulde føre med sig, at disse Skoleformer bliver Lektie- og Terpeskoler, det forstaaer jeg ikke. Det eneste, jeg finder fornøjeligt af, hvad det ærede Medlem sagde, var dette, at Grundtvig og hans Skoleopfattelse knæstattes af det ærede Medlem. Det er for mig glædeligt at se. Men saa fortsætter det ærede Medlem i umiddelbar Tilknnytning til de her citerede Linier, at Lærerne ofrer deres bedste Kræfter paa Mellemskolen, og at den almindelige Folkeskole for Børnene fra 11 Aars Alderen af bliver en Fattigskole, og alt det som Følge af, at Lærerne ikke har faaet den fornødne Uddannelse i deres Seminarier. Jeg forstaaer det ikke. Det ærede Medlems Tale er overordentlig vanskelig Læsning — jeg har læst Talen; jeg hørte den desværre ikke —, den er meget vanskelig at læse, naar man gerne vil forstaa noget af det, man læser, og befinder sig bedst ved at mærke Sammenhæng deri.

Det ærede Medlem har fundet en Udtalelse af mig i et Interview fra 1925, hvor jeg havde udtalt, at „jeg vilde ønske, der kunde være noget mere Arbejdsfrihed og noget mindre af Eksamensfag paa Seminarierne“. Det med Eksamensfagene maa være forvansket eller misforstaaet et eller andet Sted; jeg ved ikke, hvad det er, jeg har ikke den Udtalelse, jeg den Gang brugte, ved

Haanden, men „noget mere Arbejdsfrihed“ og „noget mindre Eksamensterperi“ har jeg vel udtalt, at jeg ønskede, og det bliver til, at jeg regner Eksamensterperiet for Seminariernes Grundskade, og at jeg har udtalt mig meget skarpt imod det, hvorfor jeg nu burde staa ved mine skarpe Ord. Dertil vil jeg sige for det første, at mine Ord ved den Lejlighed som altid ikke var skarpe, de var overmaade beherskede, det hed nemlig blot „noget mere“ og „noget mindre“; det var saadan, jeg udtalte mig, og jeg har for øvrigt netop i Forstaaelse og Samarbejde med Professor N. A. Larsen ladet udarbejde Bestemmelser, der gør Eksamenrepetitionen noget mindre omfattende, og det vil nok komme til at betyde nogen Lettelse for dem, der fremtidig skal tage Lærereksamen. Jeg haaber, at Bestemmelserne derom vil kunne udsendes i Løbet af meget kort Tid.

Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen omtalte igen Statens Lærerhøjskole og Nedskæringen af Bevillingen dertil. Jeg omtalte denne Sag ved Finanslovsforslagets tredie Behandling i forrige Samling og skal her nøjes med at gentage, at der jo er Tale om en forholdsvis særdeles lempelig Nedskæring, idet Bevillingen, set i Forhold til Finansloven for 1924—25, ikke har faaet nogen Nedskæring, men tværtimod viser en Forhøjelse paa over 30 pCt., altsaa indtager en ganske særlig gunstig Stilling blandt alle de Poster, vi har haft til Behandling, og hvor vi i mange Tilfælde har været nødt til at foretage en Nedskæring, som det egentlig slet ikke var behageligt at foretage. Lærerhøjskolen er blevet meget mildt behandlet. Saa er der enkelte Kursus, hvis Bortfald Forstanderen særlig beklagede. Jeg har i Bemærkningerne til Finanslovsforslaget søgt at vise ham nogen Imødekommenhed, men det har ikke stemt det ærede Medlem gunstigt, saaledes som jeg vel kunde have haft nogen Grund til at vente det, langtfra, det er mildest talt Utak, jeg faar, saa jeg har al Grund til at sige: Det har man for sin Villighed! Det ærede Medlem var i det hele taget ikke lemfældig overfor mig. Han er jo en stor Taler, de dyrker sagtens Retorik ude paa Lærerhøjskolen, i hvert Fald er Talen anlagt efter de bedste retoriske Mønstre, den kunde ligefrem bruges som Eksempel i Retorik. Om det er, fordi det ærede Medlem er saa stærkt inde i den retoriske Videnskab, eller det er en Naturgave — den kan tidt faa en Mand til at rette sig efter de udmærkede Regler, Viden-